

тяжко. Не му се вад, не му се пие. Следъ като се изварил, той пакъ се загледа въ земята.

— Абе, Хей! Че дигни глава, погледни колко е хубаво нощното! Ей тамъ зелени възли се гонятъ по извисокуитѣ ниви, по-нагоре по нагнетата бѣло стадо гълзи и описва припнети възли на клопотаритѣ. Ясно, светло, чисто! — Порадаей се и ти на хубавия ден!

Мякою ми стана за него, протригнахъ рече и му прегърнахъ главата.

— О, Хейно, Хейно! — извикахъ азъ лекаво. Когато се отдръгнахъ и огледахъ лицето му, видяхъ, че и дветѣ му очи сѫ изтекли. Той бѣше събитъ и може би твърде отпадна.

Камшиктъ се изхлузи отъ ржката ми. О, чудни деца! Нколко години наредъ тѣ блъскаятъ по нощъ, безъ да могатъ да знаятъ колко е злочестъ! Не, азъ нѣма да го блъскамъ.

Когато се изварихъ добре, азъ наивно го подракахъ. Той изведе ярега и пакъ тръгна. Сега вече ясно видяхъ, че краката му нѣколко се дигатъ отъ земята, че мускулитѣ му оидно се обтагатъ и потръсватъ, когато забърза. Разбѣра се, че не е лесно да се вадѣ толкова тежка вода, а за бедния Хей още по-нѣжко.

Азъ вече не можахъ да работя съ Хей. На всѣки кракъ неговою нещастие ми се видеше все по-голямо. Той стана изключително оградѣтъ отъ нѣстощи зора. Какво нѣтъ е напра-

виль? Може ли нѣкой да се оплати отъ него?

Но изведишъ конечно неизменно спрѣ, когато по дълбоцитѣ му тронга и неяснитѣ затрепереха върху блонитѣ му очи.

Докато разбѣра какво му е, Хей се олющѣ, проклинае и полегна на земята.

Азъ копчяхъ въ граднитѣ и ковахъ на единъ отъ граднитѣ, че ковахъ ще умрѣ.

— Ха! — засѣхъ се прислушникитѣ. — Пакъ ли се търсимъ този дяволъ? Изварти му два-три камшика, да вършишъ какъ ще стане.

— Той ще умрѣ! — настояхъ азъ. Закадохъ градника при кладенеца за да се убѣри, че ковахъ ще умрѣ. Но градникитѣ не само че не поубѣра, но все камшика отъ ржката ми, даваа кою за водата и започна оидно да го шибѣ и да му вика. Хей заклети глава, направи усмивка и стана.

— Слава Богу! — аонискахъ азъ. — Не е умрѣлъ.

— Взemi сега камшика, — ми рече той. — блъскай! Когато не го блъскаятъ той глѣтѣ.

Но не взехъ вече камшика.

— Не ще! — отсърнахъ азъ.

— Защо?

— Не ще да бия коно

— Има защо, бе момче?

— Защото се жлчи! Слабѣ коно... Защо не го тропете на свобода?

— Много си бѣлъ умель — ми се присѣ градникитѣ. — Да бѣва коно бѣлъ сполониль? Стана ли единъ коно надгмалъ, убиватъ го. Така се прави съ всички коно, които не могатъ вече да работятъ. Тѣ ли некашъ да направимъ?

Азъ се замислихъ. О, какво трудно ми бѣше да реша какво трѣба да се направи? Да остане коно и да се жлчи ли, или да го убиятъ? Следъ дълго размисление, азъ казахъ:

— Нека си жлчи! Нека си жлчи!...

— Видѣ ли? — отсърна градникитѣ. —

Где има по-хубаво нѣщо отъ жлчи?

Но ямаръ и следъ той разговоръ, азъ вече не можахъ да шибамъ бедния Хей. Опѣтъ ми се и работата.

— Не ще! — речеаъ и си тръгнахъ. Градникитѣ ми казваа нѣщо, нокашъ ми се, но азъ не обръняхъ глава. Когато тръгнахъ жлчъ улещата, погледахъ къмъ Хей. Той пакъ бѣше повелъ свои ерглѣтъ пакъ, а задъ него градникитѣ ревааа съ всички си гласъ и алощѣше съ камшика.

Бързо затрепахъ, за да не чувамъ нито гласъ на градника, нито тропота на уморѣнитѣ копита.

Искате ми се да посетимъ всѣки срещнѣтъ човѣкъ какъ може да се помогне на Хей.

Добри Немироевъ

Абонирайте се за Даръ Нова картинна галерия,

**3 книжки съ разнообразно съдържание
само за 5 лева — Адресъ: Богомилъ 2, София**